

شبانی از طریق دعا

بری جی. یورک

پولس رسول نگران شبانی و رهبری درست کلیسای افسس بود. او برای این منظور در آنجا زحمت کشید، مشایخ کلیسا را تعلیم داد و نامه‌هایی به کلیسا و شبان آن، تیموتائوس نوشت. اما پولس چگونه در غیاب خود این جماعت را شبانی کرد؟ از طریق دعا.

سال‌ها پس از تأسیس این کلیسا، پولس در نامه‌ای که از زندان برایشان می‌نویسد، دعاهای خود را برای آنان شرح می‌دهد: «باز نمی‌ایستم از شکر نمودن برای شما و از یاد آوردن شما در دعاهای خود» (افسیسیان ۱: ۱۶). پولس برای این کلیسا همچون چشمه‌ای همیشه جوشان از دعا بود. رهبران کلیسا چگونه می‌توانستند همانند پولس، همواره غرق در دعا برای کلیسا باشند؟

او مقدمه‌ای به روایت دعاهایش می‌افزاید و می‌گوید دلیلی برای این نحوه دعای او وجود داشته است (افسیسیان ۱: ۱۵). این دلیل چه بود؟ پولس در آیات آغازین افسسیان، به نجات توسط خدای تثلیث شهادت می‌دهد: این مقدسین در محبت، از سوی پدر انتخاب شدند، با خون پسر خریداری شده و با قدرت روح القدس مَهر شده‌اند (افسیسیان ۱: ۳-۱۴). در نتیجه، پولس دعاهای تثلیثی خود را ادامه داده و می‌گوید، «تا خدای خداوند ما عیسی مسیح که پدر ذوالجلال است، روح حکمت و کشف را در معرفت خود به شما عطا فرماید» (افسیسیان ۱: ۷).

شادی پولس پس از شنیدن گزارش کار پدر، پسر، و روح القدس در جماعت افسس، او را برمی‌انگیزد تا برای مکاشفاتی بس عظیم‌تر درباره‌ی این نجات دعا کند (افسیسیان ۱: ۱۵-۱۶). مشایخ اغلب به خوبی درباره‌ی شگفتی نجات خدا در کار قومش تأمل نموده‌اند. این عمل، قلب آنها را به دعا وامی‌دارد.

یک پیوریتن، به نام ویلیام گورنال می‌گوید: «یک کودک از طریق هنر و یا نمونه و الگو، گریه کردن را نمی‌آموزد، بلکه این کار او غریزی و ذاتی است. کودک در حالی که گریه می‌کند، وارد جهان می‌شود». مسلماً هیچ پدر یا مادری فرزندش را به کلاس نمی‌برد تا گریه کردن را به آنان آموزش بدهند. گورنال از این حقیقت استفاده می‌کند تا درباره‌ی دعا تعلیم دهد: «دعا کردن درسی نیست که از طریق قوانین هنر فراگرفته شود، بلکه از اصول اساسی زندگی جاری می‌شود.»

پولس با مشاهده‌ی اصل زندگی نجات‌بخش به صورت عملی در افسسیان، به دعا ترغیب می‌شود. او از روح القدس خواست چشمان دل ایشان را نورانی‌تر ساخته تا به تمام آنچه در مسیح یافته‌اند، پی ببرند. درست مثل زمانی که بر لبه‌ی پرتگاه گرند کانیون می‌ایستید و زبان شما از وصف عظمت و زیبایی آن قاصر است، نمی‌توانید به کلیسایی که مسیح بنا کرده و آن را خریده نگاه کنید و برای آن دعا نکنید.

پولس این دعاها را انجام داد تا کلیسا از نظر تجربی سه حقیقت شگفت‌انگیز را درک کند (افسیسیان ۱: ۱۸-۱۹). او می‌خواست

که ایشان امید دعوت خود را به عنوان مسیحیان بشناسند و دل آنان یقین داشته باشد که «زیرا در نعمت‌ها و دعوت خدا بازگشتن نیست» (رومیان ۱۱ : ۲۹). همچنین، دعا کرد که از تمام این میراث شگفت‌انگیز بهره‌مند شوند تا هر روز به عنوان شهروندان آسمان زندگی کنند. او در نهایت، مشتاق این بود که ایشان با گریختن از تقصیر و قدرت گناه، عظمت قدرت رستخیز مسیح را تجربه کنند. .

همان خدای تثلیثی که کلیسا را نجات داد، شبانان آن را به دعا برای کار مستمر تثلیث فراخواهد خواند.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.

دکتر بری جی. یورک، رئیس و استاد الهیات شبانی در دانشگاه Reformed Presbyterian Theological Seminary در پیتزبورگ است. او نویسنده‌ی کتاب "رسیدن به هدف" است..